

La comunicació és vida

DIVENDRES, 13 DE JULIOL DE 2012 02:00

★★★★☆ (4 Votes)

Tweet 1

Gefällt mir 30

«Totes les formes de violència, mort i destrucció resulten de la incomunicació»

ALEXANDRA GREBENNIKOVA
Licenciada en Humanitats

No sabia que mai diria una cosa així, però on més bé m'ho he passat aquest estiu és al 9è seminari de la Càtedra de Pensament Cristià del Bisbat d'Urgell. Ha sigut un plaer molt grat descobrir que a Sant Julià de Lòria, a l'Auditori Claror, s'organitza una Càtedra de Pensament. La sala estava plena a tres quarts, i m'he arribat a preguntar per què no hi havia més gent. El tema era pertinent: la diversitat cultural, el do i la tasca. Us recomano que seguïu la web del Bisbat d'Urgell per no perdre-us la pròxima edició. Val la pena.

Foto: BISBAT D'URGELL

Hi havia tres ponents, a part de la Inauguració i la Cloenda per part del Sr. Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra. Lluís Duch, doctor en

antropologia i teologia, monjo de Montserrat i Creu de Sant Jordi de l'any 2011, va parlar de les possibilitats de diàleg entre les cultures: tant les possibilitats reals com fictícies. En presentar-lo, Francesc Torralba va comentar: «No estem davant d'un autor sincrètic, estem davant d'un pensador». El discurs de Lluís Duch, de vegades científic i complex, intermitentment s'il·lumina amb veritables guspires de genialitat. El seguia la ponència de Vicenç Villatoro, el director de l'Institut Ramon Llull de Barcelona, un gran comunicador, un escriptor aclamat, un encant d'home i, sense cap mena de dubte, el més mediàtic de tots tres. Parlava sense cap paper i crec que hauria preferit fer-ho a viva veu, sense micròfon. Havia demanat si podia utilitzar pissarra per il·lustrar la seva conferència i, mentre parlava, hi dibuixava figures geomètriques, predominantment rectangles. L'auditori, que no semblava acostumat a tanta diversió en persona estava mesmeritzat, –i a mi mateixa, se'm va oblidar prendre notes. El títol de la seva ponència –«La plaça és de tots. Conviure en la diversitat»– és un resum perfecte de la seva posició quant a la situació del present. Tal i com era lògic, va dedicar una part important de les seves reflexions al futur de la catalanitat. «¿Com mantenir la nostra identitat?» –es preguntava, retòricament, i es contestava: «Fent que ens solucionem els problemes del present. No hem d'entendre la tradició com una motxilla pesada que hem de passar al nostre fill perquè ens la va donar el nostre pare. La catalanitat té joc i valors del present com per mantenir-se». Francesc Torralba, doctor en filosofia i en teologia i catedràtic de la Universitat Ramon Llull, potser el més «ortodox» de tots però clar, entenedor i tan lúcid i honest com es pot ser humanament, va parlar a la tarda, analitzant les formes d'interacció entre identitats al moment de l'esmicolament de la societat, en temps de la crisi de la paraula i la crisi de la confiança, des de les posicions de dignitat, llibertat i fraternitat com a criteris ètics. «Cada identitat, quan surt a la plaça pública –ressaltava– ha de poder expressar-se legítimament».

En aquest camp tan autobiogràfic que són les ciències humanes, no sóc res més que una eterna estrangera encaminada a una pàtria mai definida del tot, i per a mi, ha resultat particularment valuosa la intervenció de Lluís Duch. Prestem-hi doncs una atenció una mica més detallada. Va començar postulant que hem de tenir molt clar la diferència entre la identitat i els processos d'identificació: «El pensament reaccionari –afirmava– acostuma a presentar una identitat com un «a priori», com alguna cosa donada per endavant, que és anterior a l'espai i al temps, una entitat supratemporal i supraespacial. Jo crec que és una malíssima manera de presentar la qüestió. Jo prefereixo parlar de processos d'identificació, ja que els éssers humans mantenim la continuïtat en el canvi i canvi en la continuïtat. Des del naixement a la mort, ens agrada o no, els éssers humans anem esdevenint sempre, i les nostres vides es transformen segons el context biogràfic».

La percepció de l'ésser humà com un ésser històric, ésser mòbil, però al mateix temps com un ésser tradicional, que té necessitat d'identificar-se, de copsar-se en les seves arrels més íntimes, és recurrent en el pensament de Lluís Duch. Deia: «Els éssers humans constantment ens estem fent la pregunta antropològica fonamental: «Qui som nosaltres? Qui sóc jo?» Aquesta pregunta no es planteja d'una vegada per sempre, sinó que l'ésser humà se la planteja del naixement a la mort. Perquè –com postulava Rilke, un poeta txec que escrivia en alemany– nosaltres, els humans, contínuament estem acomiadant-nos. Però en aquest acomiadament, no tornem mai a començar de zero. No som una tabula rasa. Sempre portem alguna cosa de la nostra tradició.» No es tracta de sucumbir al tradicionalisme, que representa un intent de rebre la tradició sense contextualitzar-la. És una tasca important, potser indispensable, «harmonitzar el canvi i la permanència». Ens l'hem d'afrontar amb una màxima humilitat, sempre tenint en compte que tots els problemes socials no podran mai tenir una solució definitiva. Quan la humanitat segueix el mite del paradís perdut, s'aboca a la nostàlgia; el mite del paradís cercat ens introdueix a la utopia. Però hi ha un mite particularment perillós, la màscara de tots els totalitarismes, ja siguin

Tweets dels usuaris

FragmentaEd "la comunicació és vida", article d'Alexandra Grebennikova sobre F. Torralba, V. Villatoro i L. Duch a #andorra @PeriodicAND ow.ly/cdgSR
39 minutes ago · reply · retweet · favorite

Ivan_Moure Ver para crear. ¡¿El andorrano Marc Vales ficha por el Madrid!!! Enhorabuena crack!! : elperiodicandorra.ad/esp/20981... vía @PeriodicAND
2 hours ago · reply · retweet · favorite

andorraverds Europa

...segueix-nos

religiosos, polítics o socials: el mite d'un paradís retrobat. Mai no devem entendre'ns a nosaltres mateixos, la nostra societat, veritat o cultura des d'un punt de vista absolutista: som finits, limitats. «Tota llengua i tota cultura –deia Lluís Duch– té una especialització, una contextualització, i per això no es pot dir que una llengua és superior a una altra, perquè totes tenen les seves limitacions».

La tasca més important que tenim és salvar allò que som. Entendre allò que s'és, i dir-ho. Francesc Torralba, al final de la seva intervenció, va citar Salvador Espriu: «Hem de salvar els mots». Perquè el desgast de la paraula –deia– fa molt difícil l'obertura cordial a l'altre.

Per a més informació consulti l'edició en paper.

Escriure un comentari

Nom (obligatori)

E-mail (obligatori)

Sitio web

Resten: 1000 símbols

Subscriure's a la notificació de nous comentaris

Actualitzar

JComments

[Qui som](#) | [Tarifes de Publicitat](#) | [Tarifes de Publicitat Web](#) | [Avis legal](#) | [Els nostres e-mails](#) | [Dades de la web](#) | [Connexió](#)

[RSS](#)

[Enllaços d'interès](#)

[Trànsit](#) | [El temps](#) | [Les pistes](#) | [La borsa](#) | [Pàgines grogues](#)

[Enllaços Recomanats](#)

[Moda Andorra](#) | [Nexe](#) | [Blog Nexe](#) | [Barroca](#) | [Pollyanna](#) | [Festa de la Joventut](#) | [Unió hotelera d'Andorra](#) | [Col·legi de Metges d'Andorra](#) | [Andorra Turisme](#) | [Govern d'Andorra](#) | [Legalis](#) | [Exposicions de l'Arxiu Nacional](#) | [Mira Audiovisual](#)

Copyright © 2012 El Periòdic d'Andorra - Actualitat Andorra, Notícies Andorra. Tots els drets són reservats. Produït per **Nexe**.